

nebezpečné pohružky bylo použito, byl okradený sám, ani, aby ohrožený stihal zloděje věci, jejíž krádež je mu předem známa, i dlužno proto pokládati za postačující, vymáhá-li ohrožený vydání věci objektivně ukradené proto, že ji důvodně za takovou pokládá. Že pak vyhrůžka střelbou je pohružkou nebezpečnou a skutečné použití střelné zbraně jako takové i jako nástroje k tělesnému zranění způsobilého je násilím, nemůže býti pochybno. Stačíť k pojmu násilí v tomto smyslu již činné použití tělesné síly proti osobě třetí, jež snaží se zmocniti se věci kradené, byť i za tím účelem byla nucena přemoci odpor zlodějův násilím proti osobě jeho.

Čís. 144.

Vyjádření ministerstva financí o pravosti nebo nepravosti veřejných úvěrních papírů nebo mincí zůstává i tehda listinou veřejnou (§ 136 tr. ř.), když ministerstvo financí sdělilo soudu prostě nález a posudek, jež si bylo vyžádalo od znaleců jím zvolených. O takovýto nález a posudek může se soud obrátiti přímo na bankovní úřad.

Soudu jest zůstaveno, by o mimosoudních projevech osoby, jež zřekla se svědectví, prováděl jinaké důkazy a výsledku jich pak použil.

(Rozh. ze dne 24. února 1920, Kr I 81/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaných Anny P., Emila T. a spol. do rozsudku krajského jakožto výmínečného soudu v Liberci ze dne 17. prosince 1919, jímž vinnými byli uznáni zločinem dle §§ 1 a 2 zákona ze dne 22. května 1919, čís. 269 sb. z. a n. — mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnosti uplatňují proti rozsudku především zmateční důvody č. 2 a 4 § 281 tr. ř., jež spatřují v tom, že při hlavním přelíčení přečteny byly proti jejich návrhu posudky o pravosti neb nepravosti zabavených peněz vydané jednak bankovním úřadem ministerstva financí, jednak firmou A. Haase v Praze a akc. spol. Unie v Praze, jež k podání takových posudků prý oprávněny nejsou, proto prý takový znalecký nález a posudek jest neplatným a použití jeho při hlavním přelíčení zakládá zmatek dle § 281 č. 2 tr. ř. Měl prý proto nalézací soud místo tohoto nálezu a posudku připustiti a provéstí navržený důkaz znalci o pravosti neb nepravosti zmíněných peněz a kolků, pro bankovky určených, kteří jedině tuto rozhodnou okolnost mohli spolehlivě rozřešiti, soud nalézací však návrh zamítl, čímž založen zmatek dle § 281 č. 4 tr. ř. V tom směru sluší především vytknouti, že proti přečtení zmíněných znaleckých nálezu a posudků nebylo při hlavním přelíčení se strany obhajoby dle zápisu protokolu o hlavním přelíčení vůbec protestováno a že ze zmíněných obžalovaných jedině Anna P. učinila při hlavním přelíčení návrh, by o pravosti nebo nepravosti peněz a kolků zabavených slyšení byli znalci. Scházeli by tedy kromě této obžalované ostatním obžalovaným

vůbec předpoklad uplatňování dovolaných zmatečných důvodů č. 2 a 4 § 281 tr. ř. Leč nehledě ani k tomu, když předpokládá se souhlas ostatních obžalovaných s návrhem obhájce Anny P. a v návrhu jeho zároveň i protest proti použití vyšetřujícím soudcem vyžádaných posudků a nálezů shora zmíněných při hlavním přelíčení nejsou přece uplatňované důvody zmatečnosti dány. Neboť vyšetřující soudce požádal o posudek ministerstvo financí a to samo se obrátilo na bankovní úřad tohoto ministerstva a na firmy A. Haase v Praze a akc. společnost Unie v Praze, které výsledky zkoušky o pravosti a nepravosti bankovek a kolků na bankovkách nebo pro ně určených sdělily ministerstvu financí. Když pak toto ministerstvo, přejímajíc tyto mu došlé nálezy a posudky za svůj vlastní projev, sdělilo je soudu, jenž o ně žádal, tvoří posudky ty s přípisem ministerstva financí, dožádání soudu vyřizujícím, jeden celek právě tak jakoby tomu bylo, kdyby bylo ministerstvo obsah jejich do vlastního přípisu pojalo. Pokud se tedy týče posudků a nálezů, musí právě s ohledem na přípis ministerstva financí, k němuž byly připojeny, považovány býti za projev samého ministerstva financí, takže tento vyšetřovací akt zcela odpovídá § 136 tr. ř., aniž mu lze vytýkati neplatnost. Stejně se to má i s posudky bankovního úřadu ministerstva financí. O ty žádal soud sice přímo bankovní úřad ministerstva financí, ale vším právem, neboť jmenovaný bankovní úřad jest vedle ustanovení §§ 3 a 4 nař. vlády ze dne 6. března 1919 čís. 119 sb. z. a n. a § 8 zákona ze dne 10. dubna čís. 187 sb. z. a n. součástí ministerstva financí, jemuž, když uloženo mu obstarávati funkce cedulové banky, nařízeno též zřídit k tomu účelu bankovní úřad. Nález a posudek tohoto úřadu jest tudíž listinou veřejnou, rovnající se úřednímu projevu ministerstva financí, takže soudem pro tuto záležitost vyžádaný projev jeho o pravosti neb nepravosti kolků, pro bankovky určených, a bankovek včetně kolků, s nimi společně zákonné platidlo tvořících, odpovídá předpisu § 136 tr. ř., není tedy neplatný, jak stěžovatelé mylně za to mají, a proto mohlo ho při hlavním přelíčení jako průvodu dobře býti použito. Nesprávně udávají stížnosti, že bankovní úřad žádných zpráv a tudíž ani soudem na něm vyžádaného posudku vydávati nesmí. Právě naopak vyplývá z ustanovení §§ 5 a 21 odst. 1 bankovního statutu ze dne 12. května 1919 čís. 246 sb. z. a n. zřejmě, že soudním úřadům zprávy podávati jest mu dovoleno a že mu přísluší podávati dobrá zdání o otázkách státního úvěru, tudíž i bankovek se týkajících. Není tu tedy zmatečnosti č. 2 § 281 tr. ř. Odpovídaly-li na ministerstvu financí a bankovnímu úřadu tohoto ministerstva soudem vyžádané posudky předpisu § 136 tr. ř., pak jevil se návrh obhajoby, by přes tento posudek vyslechnuti byli znalci o pravosti neb nepravosti kolků a okolovaných bankovek, zcela zbytečný, ba s ohledem na ustanovení právě dovolaného § 136 tr. ř. i nemístný, neboť okolnost, kterou bylo zjištěti, jinak, než dle předpisu citovaného zákonného ustanovení, zjišťovati ani nelze. Zmatečnost podle čís. 3 § 281 tr. ř. uplatňuje obžalovaný Emil T. proto, že soud nalézací čerpal přesvědčení své i z výpovědi manželky jeho, kterouž učinila četnickému strážmistru, konajícímu vyhledávání, ač se tato, jako svědkyně k soudu volána byvši, vedle § 152 tr. ř. svědectví vzdala. Tím porušen prý předpis § 152 tr. ř., který se tak stává illusorním, ač předpisu toho pod sankcí zmatku přesně dodržeti třeba. Avšak předpis § 152 čís. 1 tr. ř. nepřekáží slyšení jiné osoby o mimo-

soudních projevech osob, které z ohledu na příbuzenský svazek mají práva svědectví se vzdáti, jelikož dobrodiní § 152 tr. ř. zákonem normované platí jen pro osoby v paragrafu tom uvedené, nikoli ale pro obžalovaného. Výpovědi těchto, dobrodiní § 152 tr. ř. požívajících osob, učiněné mimo soud, nejsou výpovědi svědecké, a proto projevy jejich jako jiné skutečnosti vnějšího světa, mohou tvořiti předmět výpovědi svědecké osoby, která je slyšela, a soud nalézací může, dosvědčil-li svědek, že takový projev se skutečně stal, této při hlavním přelíčení předvedené skutečnosti jako každé jiné vedle § 258 tr. ř. použití za zdroj svého přesvědčení dle zásady volného uvažování, aniž se tím předpis § 152 tr. ř. porušuje, jelikož takový projev, třeba zjištěný, nerovná se přece výpovědi svědecké před soudem učiněné, byť i jemu nebylo lze upřítí jakési průvodní moci.

Čís. 145.

Těžké uškození na těle jest jen objektivním znakem vyšší trestnosti zločinu loupeže dle § 195 tr. zák.

(Rozh. ze dne 26. února 1920, Kr I 64/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného Eduarda K. do rozsudku zemského trestního jako výjimečného soudu v Praze ze dne 9. prosince 1919, jímž uznán byl vinným zločinem loupeže dle §§ 190, 192, 193 a 195 tr. z., zločinem krádeže dle §§ 171, 173, 174 II. a), b), c) tr. z. a přestupky dle §§ 32 a 36 zbroj. pat. ze dne 24. října 1852, čís. 223 ř. z.

Důvody:

Pro veřejné přelíčení přichází zmateční stížnost obžalovaného Eduarda K. v úvahu již jen potud, pokud, opírajíc se o důvod § 281, čís. 10 tr. ř., běře v odpor použití trestního ustanovení § 195 tr. z. vzhledem k loupeži, spáchané dne 5. února 1919 na Janu S., při níž tento poraněním utrpěl těžké poškození na těle ve smyslu § 152 tr. z. Pokud stížnost běře povahu zranění jako těžkého poškození ve smyslu § 152 tr. z. v odpor, poněvadž prý zraněný sám udal, že vůbec neležel a jen po 3 týdny ambulantně lékařsky byl ošetřován, sluší poukázati ji na skutková zjištění rozsudku a předpis § 288, č. 3 tr. ř., jenž soudu zrušovacímu brání, by od skutkového podkladu odsouzení při přezkoumání tohoto po stránce právní se odchýlil. Po stránce materiální označuje stížnost podřadění činu pod § 195 tr. z. právně mylným a zmatečným, poněvadž soud nezabýval se vůbec otázkou, v jakém vztahu bylo těžké zranění s úmyslem pachatelovým. Zmateční stížnost zastává totiž náhled, že nestačí pouze objektivní výsledek dle § 152 tr. z., nýbrž výsledek ten musí prý býti pachatelem alespoň in eventum zamýšlen, má-li nastati trestnost loupeže dle § 195 tr. z. Než pro tento náhled není v zákoně podkladu. Pro obor platného trestního zákona platí vůbec zásada, že jsou-li při pachateli subjektivní předpoklady viny ve směru určitého zločinu, pro trest-